

на базу. Треба було вдавати, що усе знову нормально, я не мав часу.

Я змусила страх застигнути.

Я роздивляюся його обличчя й аналізую цей терплячий, щирий тон. Пригадую, яким Варнер був минулого вечора — це ж мало бути минулого вечора — пригадую його обличчя, як він лежав біля мене у темряві. Варнер був ніжним, добрим і лагідним, він врятував мене, врятував моє життя. Мабуть, він переніс мене на ліжко. Поклав біля себе. Це мав бути Варнер.

Я кинула погляд на власне тіло і збагнула, що на мені чисті речі, ані крові, ані дірок, взагалі ніде нічого. Цікаво, хто мене вимив, хто переодягнув? Я починаю непокоїтися, що це також міг зробити Варнер.

— Ти... — невпевнено промовляю, торкаючись краю сорочки, — ти, мої речі...

Він усміхається. Варнер пильно дивиться на мене від чого я заливаюся рум'янцем; здається, починаю його трохи ненавидіти, аж тут він хитає головою. Дивиться на свої долоні.

— Ні, — каже Варнер. — Про це подбали дівчата. Я лише переніс тебе в ліжко.

— Дівчата, — шепочу я спантеличено.

Дівчата.

Соня і Сара. Вони теж там були, близнючки-цілительки допомогли Варнеру. Дівчата допомогли йому врятувати мене, бо він єдиний, хто може мене тепер торкатися, єдина людина у світі, якій вдалося безпечно перелити свою цілющу силу в моє тіло.

Голова закипає від думок.

Куди поділися дівчата що з ними сталося де Андерсон війна о господи що сталося з Адамом і Кенджі і Кастлом... мені треба встати мені треба встати мені треба встати і вилізти з ліжка піти